

БАРНІ 613

БАРНІ 613

ЮЛІЯ ЧЕРНІНЬКА

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.161.2-31

Ч-49

Юлія Чернінька

Ч-49 Барні 613 [Текст] : роман / Юлія Чернінька. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 152 с.

ISBN 978-966-448-245-2

Із відомою співачкою Марією Лакрицькою кояться дивні речі. Усе почалося після болісного розлучення з чоловіком. Загадкові повідомлення від невідомого абонента. Дивні люди, які згодом виявляються не тими, за кого себе видавали спочатку. Предмети, що на ранок опиняються не там, де їх залишили ввечері. Що це? Хто саме переслідує співачку? І взагалі — що це все означає? Це реальність чи тільки плід запаленої уяви чутливої нервової жінки? Як би там не було, коло стискається. І Марія — всередині цього зловісного кола.

УДК 821.161.2-31

© Юлія Чернінька, текст, 2024

© Анастасія Старко, обкладинка, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-245-2

Усі права застережено

1

Марія стояла біля високої брами й милувалася ошатним сірим будинком. Як зауважила ріелторка, австрійський люкс колись належав коханці графа Потоцького, ім'я якої загубилося на сторінках їхньої історії. Коханка Потоцького мешкала на четвертому поверсі, а решту апартаментів здавала в оренду. Будинок мав п'ять поверхів і особливу цікавинку — старий австрійський ліфт. Будь-яка автентика страшенно подобалася Марії. Вона була в захваті від того, що будинок має свою загадкову історію. Також ріелторка сьогодні обмовилася, коли передавала Марії ключі від квартири, що саме на її поверсі в часи Другої світової війни функціонувало справжнє підпільне казино. Загалом усі цікаві історії про будинок стосувалися лише четвертого поверху — саме там і розташовувалася квартира Марії. Історія могла бути лише вдалим піар-ходом власників, банальною вигадкою, та Марія цим не переймалася. Зрештою, яке це мало значення?

Жінка ще раз глянула вгору, уважно роздивилася двох кам'яних лицарів. Наче справжні охоронці, вони дивилися

з даху високого будинку на гамірну вулицю Коперника. Колись давно, коли Марія була маленькою, а було це справді дуже давно, її батько називав вулицю Коперника львівською Волл-стріт. Батько працював у банку — гігантському сірому будинку, що нагадував малій Марійці середньовічний замок. Батькова робота викликала в неї особливий трепет. З дитинства вона добре засвоїла: щоб добре жити, треба багато працювати. Так не раз казав батько. Він завжди приносив їй багато подарунків, возив на найкращі курорти. Якось само собою повелося, що дівчинка була ближчою з батьком, аніж із матір'ю. Навіть коли тато сварився з мамою й та тихо плакала, Марія без жалю йшла з батьком гуляти. Він демонстративно забирав дівчинку на вулицю і вкотре осипав подарунками. «Моя королівна!» — казав він. А вона вірила. І, мабуть, завдяки цій вірі у свою особливість, вищість над іншими, рішуче йшла до своєї мети. Ніколи не слухала, коли їй закидали, що вона слабка співачка чи що в неї не артистична зовнішність.

Мати навчила її грати на бандурі. Потім було музичне училище, пізніше — консерваторія. А далі гастролі, гастролі, гастролі... Тріо бандуристок, у якому Марія стала головним сопрано. Виступи за кордоном. Прославляння української пісні й української бандури. Хай там як, але вона багато зробила для своєї країни. Можливо, навіть значно більше, ніж усі ці говоруни, що одягають у ФБ вишиванки та ставлять жовто-блакитні прапорці собі на аватарку.

Так склалися обставини, що саме сьогодні, коли в неї в правій кишені дублянки лежить ключ від нової квартири, у лівій кишені — ще й медаль. Вона отримала її зранку в ратуші на площі Ринок. Нагороджував Марію сам мер міста. Це було дуже трепетно. Окрім медалі, вона отримала

ще грамоту й коробку львівського шоколаду. Як давно вона вже не їла нічого солодкого! Усі три етапи хімії. І хоча зараз ремісія, вона все одно не дозволяла собі нічого шкідливого, навіть шоколаду. Береженого Бог береже.

Марія затрималася ще на мить. Сам факт того, що в будинку на першому поверсі багато десятиліть функціонував магазин музичних інструментів, видався їй хорошим знаком. Мало того, у величезній скляній вітрині на найпочеснішому місці стояли три бандури — дві чернігівські й одна львів'янка з перемикачами. Це теж дуже символічно, адже Марія прославилася саме завдяки тріо бандуристок, у якому грала на інструменті з перемикачами. Марія радісно всміхнулася і глибоко вдихнула, як тоді, коли була ще малим дівчиськом і вірила, що під час хороших думок треба глибоко затримувати повітря. Затамувавши подих, шістдесятирічна Марія швидко забігла в довгий темний під'їзд і, не видихаючи, поквапилася до старовинного австрійського ліфта. Натиснула на кнопку виклику — і лише тоді знову почала дихати у звичному режимі. Ця дитяча витівка розвеселила її, на обличчі з'явився рум'янець.

Ліфт був старий. Поки він неквапно спускався до першого поверху, ліворуч відчинилися двері. Вийшов літній чоловік якоїсь зовсім сірої зовнішності.

— Добрий вечір! — дзвінко, як дівчисько, привіталася Марія.

— Доброго здоров'ячка, — у тон їй відповів чоловік.

— Я ваша нова сусідка. Марія, — провадила жінка.

— А я ліфтьор.

— Хто?

— Ліфтьор, — повторив він. — Конструкція ліфта стара. Потребує догляду. Мешканці дому обрали для цього мене.

Виділили цю кімнатину. То я тут про всяк випадок завжди стежу, щоб ніхто не застрягав.

— А що, часто таке буває?

— Нечасто...

Ліфтер хотів ще щось додати, але двері роззявили пащеку, і Марія з винуватою усмішкою забігла всередину. Там висіло старе дзеркало — побачила своє відображення з «ідіотською», як їй здалося, усмішкою. «Хороший сьогодні день. Давно не хотілося от так просто радіти», — виправдовуючи саму себе, подумала вона.

Вийшла на своєму поверсі і встромила ключ у замок старих дерев'яних дверей.

Вона нічого не міняла в цій квартирі. Навіть не робила ремонт, щоб «освіжити» стіни. Помешкання не мало «втомленого» вигляду, як це часто буває на вторинному ринку. Все дихало старовиною. Дивував той факт, що тут було багато антикваріату, що пережив війну і совети.

У квартирі збереглися двометрові різьблені панелі з червоного дерева, такі ж двері, височезні кахлеві пічки на всю висоту чотириметрової стелі. Але найбільше Марію вразила стара металева ванна на ніжках у формі ріжок і маленькі умивальники з кранами, на яких збереглися написи німецькою мовою.

Родзинкою квартири була спальня. Відгороджене бордовою оксамитовою порттьєрою ліжко стояло посеред 45-метрової вітальні. Це здавалося дуже епатажним. Закрадалася думка, що саме таким було славнозвісне ліжко коханки Потоцького. Щоправда, цього ріелторка вже не казала. Окрім гігантської вітальні-спальні, у квартирі була ще одна велика кімната з балконом, де Марія вирішила зробити кабінет-бібліотеку. Окреме приміщення — кухня з вікном

у двір-колодязь. На кухонному вікні збереглися старі ґрати з потрісканою фарбою. Навіщо ґрати на четвертому поверсі — загадка. Мабуть, то був єдиний нюанс, що не сподобався Марії. Тож вона вирішила позбутися його якнайшвидше.

Попри свій доволі солідний вік, Марія ніколи не мешкала у квартирах. Змалечку в них був будинок на Левандівці, а коли одружилася, жили з Павлом у приватному помешканні, але в Грибовичах. Навіть після розлучення, а було це ще десять років тому, вона жила в їхньому спільному домі, але з часом чоловік добився продажу спільного дому й розділу майна. Так би мовити, дотиснув. Від думок про це Маріїне обличчя перекосила злісна судома. Вона не хотіла покидати свій дім. У неї там прекрасний сад! У саду — квіти, за якими вона доглядала, наче за рідними дітьми. Яке ж це було диво, коли розквітали півонії! Вона зрізала їх із самісінького ранку, коли на бутонах ще світилася вранішня роса, і розкладала у вази по всьому двоповерховому будинку. Щодня змінювала воду. А потім ішла копатися в землі. Надівала жовті рукавиці, сині гумові капці, зав'язувала на голові хустину. О, це був справжній ритуал! Жодна медитація не могла дати того дзену, що давала їй земля і квіти. А він просто взяв і розтрощив усе своїм шитим на замовлення італійським черевиком.

Двадцять років спільного життя — і все котові під хвіст! І що найбільше бісило: йому вже 55, молодший лише на п'ять років, а в нього нове життя, двійко близнят від молодої дружини. А Марія? А Марія списана, як старе барахло. Навіть будинок умовив-змусив продати. Хоча добре знав, що там багато всього куплено на гроші, які вона привозила з гастролей Канадою та США. Але вже як є. Марія шкодувала, що піддалася на його тиск, що не завірила розподіл

майна нотаріально. Павло вміло тиснув на її болючі місця, на відсутність спільних дітей у шлюбі, на її творчий егоїзм, на неминучу старість і самотність. Вона завжди була занадто творчою натурою, занадто піднесеною для буденних земних справ, занадто зневажливою до будь-якої бюрократії.

Усе би добре в цій квартирі, та відсутність землі, саду, квітів пригнічували жінку. У будь-якому разі, половини грошей від проданого спільного майна їй не вистачало на пристойний дім. А купувати будь-що вона не могла — не той статус. Ця ж квартира розташовувалася дуже близько до консерваторії. Добиратися на роботу в центр міста з Грибовичів складно, особливо взимку, а вона, на жаль, і справді не молодшала. Поки що вирішила давати уроки вокалу вдома або просто зробити перерву. Грошей ще трохи на рахунках залишилося. «А ви народжували?» — щоразу запитував новий лікар. «Ох же ж ці радянські запитання. Яка різниця, народжувала я чи ні?» — не раз вибухала жінка. «Це важливо з медичного боку», — терпляче провадили лікарі. «Ви зараз хочете сказати, що я сама винна в тому, що в мене рак?» — продовжувала вона знову й знову в кабінеті в нового лікаря. «Ні, просто збираю інформацію...» — «У вас були аборти?» — «Ви переривали вагітність?»

Марія ненавиділа всі ці запитання й тішилася, що все минулося. Що все вже позаду. Вірила, що хвороба не повернеться, бо вона, Марія Лакрицька, потрібна світу. Вона ще багато зможе дати цьому світу хорошого.